

1

Warre Wortel

Papa Warre trekt één oog open.

Hij rekt zich uit, schudt de nacht uit zijn pels en hupt de burcht uit.

Het is nog erg stil op de Konijnenberg, dat eigenlijk geen berg is, maar een grote heuvel.

Alleen een vroege merel fluit in het Bronbosje zijn lied.

Een dun sliertje mist kronkelt zich boven het gras, dat glinstert van de dauwdruppels en heerlijk geurt naar paardenbloemen en de eerste vlierbloesems aan de rand van het Nevelbos.

Papa Warre gaat rechtop bij de ingang van de burcht zitten en staart in de schemering zelfvoldaan voor zich uit.

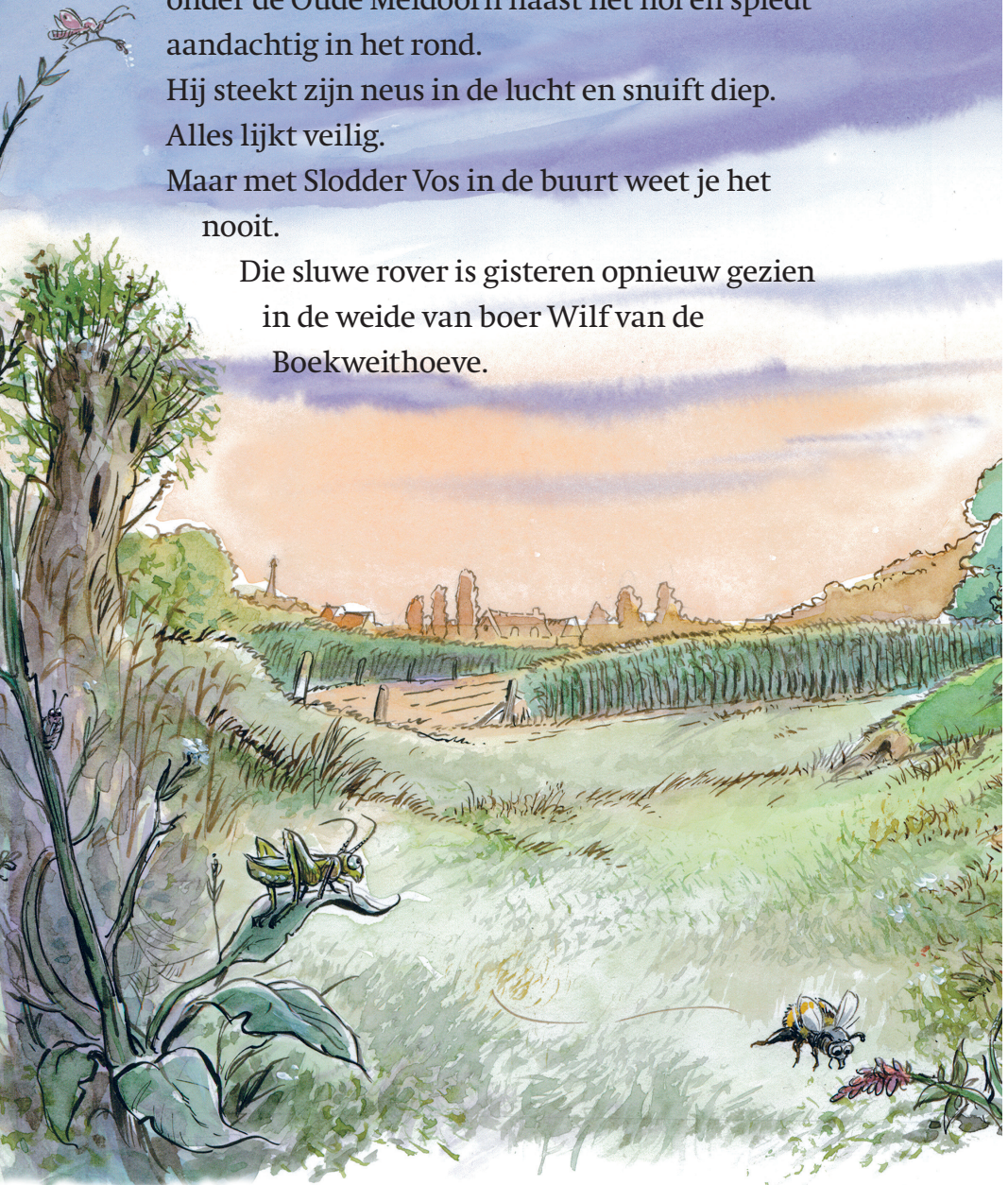
Nog even en hij kan zich koesteren in de warme stralen van de zon, die zo meteen boven de kruinen van het Nevelbos komt piepen.

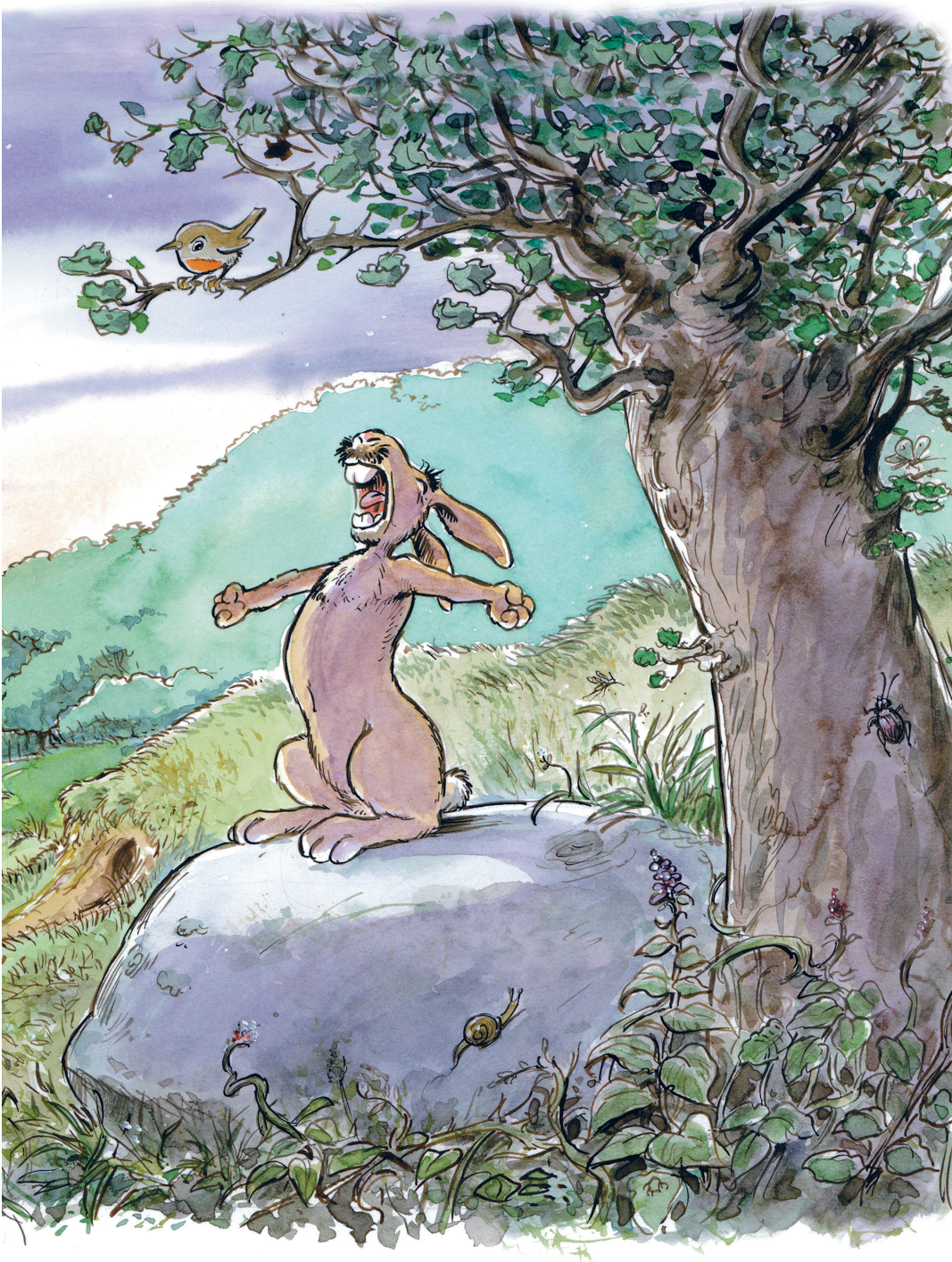
Maar eerst huppelt hij tot op de Grote Steen
onder de Oude Meidoorn naast het hol en spiedt
aandachtig in het rond.

Hij steekt zijn neus in de lucht en snuift diep.
Alles lijkt veilig.

Maar met Slodder Vos in de buurt weet je het
nooit.

Die sluwe rover is gisteren opnieuw gezien
in de weide van boer Wilf van de
Boekweithoeve.

Lepus Haas wist te vertellen dat die veelvraat daar vorige week drie kippen heeft doodgebeten. Die oude Slodder zal niet snel meer een sterk volwassen konijn, zoals papa Warre of de nog kwieke en strijdvaardige opa Peen, aanvallen. Maar jonge konijntjes, zoals Kit en Wiete en hun broers en zussen, prijken helaas wel nog altijd bovenaan op zijn menu.

2

Madame Magarite Queue de Comte

Mamagriet trippelt nu ook de burcht uit.
Ze heet eigenlijk voluit Madame Magarite Queue
de Comte, maar Kit noemt haar altijd gewoon
Mamagriet.

‘Goeiemorgen, schat,’ groet papa Warre.

‘Bonjour,’ antwoordt Mamagriet.

Ze werpt papa een lauwe blik toe en begint uit-
voerig met het schoonlikken van haar glanzende
pels.

Papa wil iets zeggen.

Maar hij bedenkt zich wijselijk, want tegen het
ochtendhumeur van Mamagriet is geen kruid
gewassen.

Hij wipt van de Grote Steen en krabt uitgebreid
met zijn achterpoot aan zijn rechteroor voor hij
in het Bronbosje verdwijnt.

Dat prijkt als een reuzentoeuf op de top van de Konijnenberg.

Mamagriet staart hem na en recht trots haar rug. Ze is een van de vier moeren of vrouwen van papa Warre en stamt af van een adellijk geslacht dat lang geleden in de warande van een groot Frans kasteel leefde.

Ze voelt zich dan ook een tikkeltje meer dan mama Roos, Mamadelief en Smele, de andere drie moeren, die hier met hun kleintjes in de burcht wonen en die haar achter haar rug smalend Madam Keutelkont noemen.

Maar dat raakt haar niet.

Haar kinderen zijn tenminste netjes opgevoed en maken zich bij het spelen op het grasplein voor de burcht zelden smerig.

Ze laten ook geen boeren en winden, zoals de lampreien van mama Roos, spreken altijd met twee woorden en mijden elke omgang met andere dieren uit het naburige Nevelbos.

Zij gelden dan ook als een voorbeeld voor de andere jonge konijntjes in de burcht.

Behalve Kit.

3

Kit

Kit, of Kit Kapoen, zoals opa Peen de wildebras altijd noemt, is het jongste dochtertje van Warre Wortel en Mamagriet.

Zij is het buitenbeentje van de familie Wortel en is een echte spring-in-'t-veld.

Al vanaf haar geboorte.

De schreeuwbeek zette meteen de hele burcht op stelten.

Zij geleet ook helemaal niet op haar zwijgzame broers en zussen.

Niemand snapte er iets van.

Ook opa Peen schudde, toen hij op bezoek kwam, verwonderd zijn grijze wijze kop bij het zien van het vreemde eendje in de bijt.

Hij bekeek de kleine bloterik nauwkeurig van top tot teen.

'Het is toch geen koekoeksjong?' vroeg hij zich hardop af.